

tryggende, dog kunde være, at der kunde finde saadanne Misbrug Sted, som medførte, at der i Spidsen for et saadant Samfund kunde komme til at staae en Person, som paa ingen Maade fortjente det Tillidsbrev, som Staten viser ham ved at give ham Ret til at foretage Vielser og føre Protokoller, der have borgerlig Gyldighed. Deraf vilde, saa forekommer det mig, tillige følge, at der fra Statens Side maatte udøves en vis Indflydelse, en vis Control med ethvert saadant anerkjendt Samfund. Vi ere forøvrigt komne godt igjennem hidtil uden Anerkjendelse af mange forskjellige Sektorer Samfund, der have dannet sig, thi der er ikke Noget, som kan besvære sig over, at man træder ham for nær, fordi det forlanges, at han skal underkaste sig en borgerlig Vielse, det er ikke Noget, som kan være besværende for Samvittigheden, men jeg nægter paa den anden Side ikke, at der er en vis Gene forbunden med ikke at være anerkjendt; Livet gestalter sig lettere og behageligere ved en saadan Anerkjendelse. Jeg vilde altsaa helde til den Mening, at man ad administrativt Veie vilde kunne anerkjende et Samfund.

— Hvad nu det andet Spørgsmaal angaaer, da kan jeg ogsaa i det Væsentlige henholde mig til, hvad der er bemærket af den ærede Forespørger. Det Samfund, hvorom der her tales, har flere Dannelsesanstalter for dem, der skulle besejle Præstestillingen i det, saaledes at de, der betroes en saadan Stilling, ere blevne underkastede en Prøve, og omdømt denne Prøve vel ikke sikker for, at Bedkommende er i Besiddelse af den mere almindelige Dannelse, som man her i Landet forlanger af dem, der blive Præster, saa synes dem dog at hve en tilstrækkelig Sikkerhed med Hensyn til det, der her kommer i Betragtning. Efter Alt, hvad der er kommen til min Kundskab — jeg har søgt Oplysning i saa Henseende — har jeg ikke erfaret Andet, end at det Samfund, der her er Tale om, er et roligt Samfund, i hvis Midte der findes talvordige Christne, saa at det paa ingen Maade vilde kunne være truende for Statsordenen, om det saadant Samfund blev anerkjendt. Saaledes stiller Sagen sig for mig, men hvorledes den nu vil stille sig, naar den kommer til Forhandling med det

Ministerium, hvis Mening jeg dog maa bevagte som afgjørende i saa Henseende, derom kan jeg ikke have nogen Mening. Fra Kirke- og Underviisningsvæsenets Side vil der sandsynligviis ikke skee nogen Indsigelse mod en Anerkjendelse. Jeg skal tilføie, at der forøvrigt ikke foreligger noget som helst Andragende om en saadan Anerkjendelse, der er ikke indkommet noget som helst Andragende til Regjeringen derom, og da den bestaaende Tingenes Tilstand ikke medfører nogen Ulempe, er det jo ikke Noget, man med Begjærighed griber til, at skride til Anerkjendelse, man forlanger i alt Fald først, at der skal indgives et Andragende derom fra Bedkommende, som nære dette Ønske. For mig staaer Sagen saaledes temmelig klar. Jeg skjønner ikke, at der med Hensyn til de Interesser, som ere mig betroede at varetage, naar der skal handles i Overensstemmelse med Grundlovens Aand, vilde kunne være Anledning til at gjøre nogen Indsigelse imod Anerkjendelsen, forsaavidt Justitsministeriet troede at kunne forsvare det.

**Varfod:** Jeg kan naturligviis ikke andet end for mit Bedkommende være meget vel tilfreds med det Svar, som den høitærede Kirke- og Underviisningsminister for sit Bedkommende har givet, og jeg maa tilføie, at jeg ikke kan andet end ret hjertelig takke ham i, som det forekommer mig, den kirkelige Friheds- og Troesfrihedens Aand, for den Udtalelse, vi nys have hørt af ham. Forsaavidt den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at der endnu ikke er indkommet noget Andragende om Anerkjendelse til Ministeriet, turde det maaskee være mig tilladt at gjøre baade ham og Thinget opmærksom paa, at netop det, at man ikke ret vidste, hvorvidt Sagen skulde afgjøres ad administrativt Veie eller ad Lovgivningsveien, er den eneste Grund til, at der endnu ikke er indkommet et bestemt Andragende. Her har jeg Andragendet om Anerkjendelsen i min Haand, og hvis jeg ikke tager meget feil, har jeg taget mig den Frihed at gjøre den høitærede Minister bekendt dermed, men naturligviis i Fortrolighed. Dersom det er den eneste Hindring for, at Anerkjendelse kan finde Sted, at et Andragende indkommer, troer jeg at kunne